

BINNENKIJKEN BIJ

TEKST & FOTO'S:
KOOS DE WILT

Tjebbe Beekman

Sinds het afgelopen jaar zit Tjebbe Beekman (Leiden, °1972) bij de zowel in Amsterdam en New York gevestigde Grimm Gallery. “Dat heeft allemaal geweldig uitgepakt”, zegt Tjebbe Beekman. “Jorg heeft een prachtig internationaal platform, een galerie in New York en beurzen overal in de wereld. De ambities spatten eraf. Ik werk hard en als je merkt dat je galerie dat ook doet, dan word je daar heel gelukkig van.”

De schilder kent Jorg Grimm al langer: “Toen ik begin 2000 mijn eerste tentoonstelling had op Art Rotterdam zag ik in een standje beneden een nieuwe galerie met allemaal printjes en twee etsen van Peter Doig. Te gek vond ik dat! Maar ik had natuurlijk geen geld en bovendien, als ik het wel zou hebben, had ik liever een schilderij gekocht, zo vertelde ik de galeriehouder daar beneden. Die zei toen: ‘Nou, dan moet je naar boven, daar hangt de Nederlandse Peter Doig: Beekman!’ ‘Dat ben ik!’, was mijn antwoord. Toen kwamen we tot een eerste deal: ik twee etsen en hij een schilderij van mij. En vanaf dat moment zijn we vrienden gebleven. Als hij later in Berlijn was, dronken we altijd even een biertje.”

Gorillaz

De schilder werkt aan een groene rand van Amsterdam, in een oud industrieel pand tussen andere kunstenaarsateliers en creatieve beroepers. Hier in Park de Oeverlanden aan de Nieuwe Meer kun je achter een wild-rooster oog in oog komen te staan met een Schotse hooglander – of een kunstenaar. In het ruime atelier op de eerste verdieping van het grote complex is achteraan een Spartaanse, witte en rommelige ruimte waar hij zijn werk opzet – vaak samen met zijn vrouw Berber. In een andere, grotere ruimte met fauteuil werkt hij zijn werken dan verder af. Voor de nieuwe tentoonstelling moest hij het alleen doen, zijn vrouw was vooral bezig met het thuisonderwijs van hun zoon Illya. Die zit op het gymnasium niet ver van hun woonboot in de Jordaan. Elders in het atelier staat een groot bed in een aparte ruimte, voor als het heel laat wordt. Daarnaast, achter een enorme plant, een groot bureau, een platenspeler en een deel van Beekmans enorme platencollectie. Tijdens het schilderen luistert hij aan een stuk door naar muziek variërend van Bowie, Beethoven tot aan Coltrane of nu – van zijn dertienjarige zoon – de Britse band Gorillaz. “Te gek! Ik kende de frontman van Blur. Hij is ook de zanger van deze virtuele band. Hij gooit alles door elkaar, hiphop, dub, dance en rock. Precies wat ik met mijn schilderijen doe.” Aan de wand boven zijn bureau hangt een rijke collage van beelden uit verschillende uithoeken van de westerse kunstgeschiedenis. Schilderijen van Jeroen Bosch, socialistische schilderijen van Diego Rivera tot aan surrealisten uit het interbellum. “Ik weet niet precies hoe dat alles terugkomt in mijn schilderijen,” geeft de schilder toe. “Soms werk ik zestien uur achter elkaar en laat dingen dan

“Alles wat ik intuïtief meekrijg neem ik mee, daar gebeurt het.”

zomaar gebeuren zonder dat ik ze gelijk hoeft te duiden. Ik ben dan het filter en kom er pas later achter wat ik aan het doen ben. Ik wil alles wat ik intuïtief meekrijg meenemen, daar gebeurt het.”

Rijksakademie

Op de kunstacademie in Den Haag leerde Beekman eind jaren negentig vooral het ambacht. “Inhoudelijk leerde ik weinig over kunst. Het begon en stopte bij Giotto. Niets over filosofie of over hedendaagse kunst. Pas toen ik in 1994 hoorde over de aanslag op Rob Scholte zag ik in dat zijn kunst iets zei over waar ik zelf mee bezig was. Het was ook de tijd die Joost Zwagerman beschreef in zijn roman *Gimmick!*. De rock-'n-roll die ik voelde bij kunst kon dus kennelijk iets te maken hebben met wat ik deed. Het was ook een kunstwereld waar het steeds meer ging over status en over geld. Een wereld die een wereldster van je kon maken!” Eenvoudig om die ster te worden was het overigens niet. “Het was in die tijd behoorlijk

lastig om als kunstenaar uit Den Haag van een Amsterdamse galerie aandacht te krijgen. Schilderen was in die tijd sowieso ook niet echt hip. Ik ben toen maar portretten gaan schilderen en werd daar uiteindelijk behoorlijk treurig van. Het was in die tijd dat ik bedacht: waarom probeer ik het niet bij de Rijksakademie? Het alternatief was naar Berlijn gaan, dat wilde mijn vrouw, die toen in de mode zat, ook graag. En verdomd: ik werd aangenomen aan de Rijksakademie. We hebben toen ons geplande verblijf in Berlijn twee jaar uitgesteld.”

Tjebbe Beekman had altijd al internationale ambities. Maar het begon in Amsterdam. “Wij woonden in die tijd met z’n tweeën op een huurappartement van veertig vierkante meter op de Spaarndammerstraat in Amsterdam. We wisten niks van onze burens, maar we hoorden wel alles van elkaar. Daar kwamen de eerste beelden van flatgebouwen vandaan. Op de Rijksakademie heb ik dat verder uitgediept. Toen ik daar aan de slag ging, was mijn vrouw al vooruit gereisd naar Berlijn. Eerst deelden we een appartement met vijf anderen aan de Danziger Strasse, de voormalige Dimitrov Strasse. In eerste instantie associeerde ik de stad met David Bowie, maar in Berlijn viel alles op z’n plek. Het had de sfeer van New York in de jaren tachtig. Het was

“Pas toen ik hoorde over de aanslag op Rob Scholte in 1994 zag ik in dat zijn kunst iets zei over waar ikzelf mee bezig was.”

grootstedelijk, dynamisch, rauw en had een rijk kunstleven. Ik hield van het ritme en de anonimiteit. Te gek vond ik het! Maar uiteindelijk zijn we teruggekomen toen onze zoon naar de middelbare school ging. Dat was toch beter voor hem, vonden we.”

Luceberts atelier

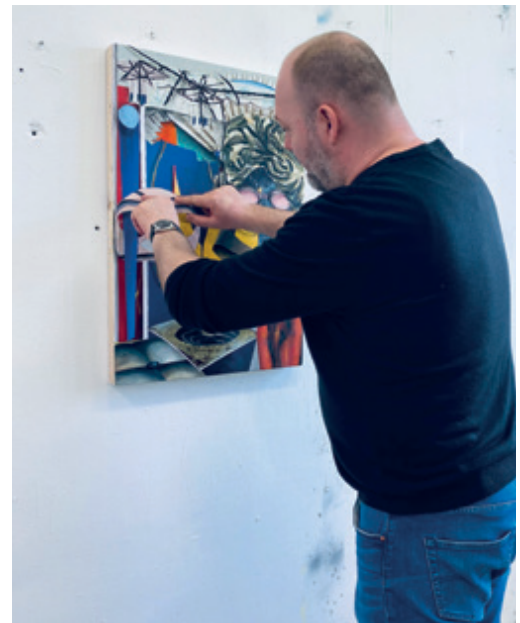
Sinds 2017 is Beekman de boel gaan omgooien. “Het leven was naar binnen gekomen. Kort nadat mijn moeder in 2014 overleed, stierf ook mijn vader tijdens een bizar ongeluk in Spanje. Zijn zeilboot was ontploft, zo las mijn vrouw die op een ochtend al scrollend op de website van het AD was beland. Wat er toen gebeurde, was een roller coaster.” Een tijd lang kon Beekman niets, hij was een half jaar alleen maar bezig om het lichaam van zijn vader terug te krijgen en vragen op te lossen over wat er was gebeurd. “Ik ben enig kind en

“Ik probeer de regels van de poëzie en muziek terug te brengen in mijn schilderwerk.”

MEER WETEN

www.tjebbebeekman.com
www.grimmgallery.com

ik was ineens een wees geworden. Dat heeft er behoorlijk bij mij ingehakt, veel heftiger dan ik had verwacht. Waarschijnlijk was het gewoon een ongeluk, domme pech.” Lange tijd kwam er niks uit zijn handen. “Met de schilderijen van de stad kon ik niets meer, ook niet met de Hockney-achtige landschappen waarmee ik bezig was. Ik vond het pas weer toen ik Peggy Franck bezocht die artist in residence was in het oude atelier van Lucebert in Bergen. Ineens zat ik in het hoofd van de dichter en schilder. Ik voelde dat zijn energie er nog steeds was terwijl hij al meer dan vijftientig jaar dood is. Ik ben toen dat atelier gaan fotograferen en schilderen en daarna nog meer ateliers. Er kwam van alles los. Ineens zag ik dat Lucebert niet alleen schitterende schilderijen had gemaakt, maar dat hij het ook had gedurfd ontzettend lelijk werk te maken. Dat vond ik enorm bevrijdend. Zijn gedichten fascineerden mij al langer: woorden en zinnen die niet met elkaar corresponderen, maar op een of andere manier toch binnen de bladspiegel pasten. Dat is wat ik toen met mijn schilderijen ben gaan doen. Ik praatte daar veel over met Robert Anker in de kroeg. Rob, inmiddels ook overleden, was dichter en nam mij mee door Luceberts werk en ik nam hem mee in mijn schilderwerk. Zo probeerde ik de regels van de poëzie en muziek terug te brengen in mijn schilderwerk, in een compleet andere discipline dus.”

En nu dan dus een tentoonstelling midden in de derde coronagolf bij Grimm Gallery, met zijn eerste grote monografie erbij ontworpen door Irma Boom. Voor zijn debuut-expositie vorig jaar op de Bowery in New York had Beekman schilderijen gemaakt over de zeven hoofdzonden. Nu hangt er aan de Keizersgracht werk van de zeven hemelse deugden met een centraal drieluik in het hart van elke tentoonstelling. “Met mij is het nog nooit zo goed gegaan als nu”, zegt de schilder. “In december verkocht ik in New York bijna al mijn werk, waaronder vijf werken aan de Hort Family Collection. Hup boom! Daarnaast zijn er werken naar Seoel gegaan. En dat was allemaal hard nodig.”

